

Alámerül

*Lefeküdt mellém a gyöngyhalásznő, számba vettem
sómarta bimbóit. Megereszkedett, apró mellei lúdbőröztek,
közéjük, a szegycsont barázdáira nyomtam az arcom.
Rázokogtam száraz bőrére, arra gondoltam, hogy mindig
meztelenül úszik le a tenger szívkamráiba.*

*Eldöntöttem: én is gyöngyhalásznő leszek, könnyű,
bánatos és sovány, mint egy halott korallág. A többiekkel
együtt merülök, egyszer aztán náluk jóval mélyebbre,
ahol hagyom rám nehezedni a nyomást, hagyom,
hogy kikezdzjenek a tengerfenék dögevő gondolatai.*

*Ott, mint a kagylók, szorosra zárt számban olyan gyöngyöt
nevelek, amire halásként eszeveszetten vágytam. Bőröm
kivonja az oxigént a vízből, a hajamba akadó hordalék táplál
és fonalakkal rögzülök az aljzathoz. Felidézem a halásznő ízét,
megmozgatom a nyelvem, és újabb gyöngyházcseppet vonok ki nyálamból.*

*Minden vágyakozásom a mélység iránt, a halásznők és áramlatok,
a félelmek és emlékek mind annyit érnek, amekkorára hizlalhatók.
Elfelejttem lassan mindet, izmos nyelvem alatt gyönggyé válnak.
Soha nem fogom elszakítani bizzuszfonalaim és merev tagjaimat
mozgásra bírva felúszni. Rettegek, hogy megtalálnak, a felszínen
szétfeszítik állkapcsom, csontos kezükkel kikotorják a kincsem,
elégedetlenül visszaszórnak a vízbe, és otthagynak
a parti kövek között, kíméletlen ragyogásban.*